

Publicerad 2012-08-01 12:43 av Jramos

Ett avlägset minne

Jag kände igen dig direkt fastän något var annorlunda med ditt hår.
Det hade trots allt gått några månader eller hade det kanske varit år?
Tiden hade runnit förbi men så fort jag såg dig så kändes det som igår.
Det var som att vandra i ett vinterlandskap och plötsligt hitta gamla spår.

Du stod bara några meter ifrån mig men vägen dit verkade en evighet bort.
Mitt hjärta började slå snabbare och bakom mina läppar hade det blivit torrt.
Övervägde att ta mod till mig, gå evigheten och hälsa med ett sprucket leende,
Du skulle bli förvånad men le tillbaka och vi skulle falla in i gammalt beteende.

Jag lekte med tanken en stund men fantasin blev aldrig något mer än just det.
Vet inte om det var på grund av vårt förflutna eller om det bara hade varit feghet,
Men jag visste att om jag hade gått fram till dig så skulle det riva upp gamla sår.
För det spelar ingen roll hur mycket tid som än går; minnena vi delar, de består.

Men jag kunde inte slita blicken ifrån dig och sekunderna passerade, en efter en.
Jag skulle precis vända mig om och gå men då såg jag dig kasta armarna om din vän.
Och jag kunde inte bestämma mig för om det gjorde ont att se dig med nån annan,
Eller om jag var glad för din skull; att du hade kunnat tända den slocknade flamman.

Det värmdes dock i hjärtat då du såg så glad ut, till och med lycklig, där du stod.
Ni kollade ömt på varandra, tryckte era läppar ihop och det var då jag förstod.
Vilka känslor som än hade blossat upp då jag såg dig, tillhörde det förflutna.
Jag insåg att ibland är det bäst att hålla alla dessa gamla minnen förslutna.

Just då vände du dig om och din blick föll på platsen där jag stått,
Men det hade varit ett ögonblick för sent för jag hade redan gått.
Och alla dessa minnen och känslor behöll jag instängda härinne.
För det är nog bäst att låta dig förbli blott ett avlägset minne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jramos med Poeter.se id #36424 innehar upphovsrätten